

Šílené Německo u kormidla EU: osudové hrozby spojené s dalším pokračováním německé nadvlády nad Evropskou unií

- CZ24 News | 4. července 2020

EU: S prvním červencovým dnem letošního roku se stává předsednickou zemí Evropské unie Německo. Přestože jde pouze o formální akt, neboť Německo už celá léta rozhoduje o všem, co se v EU stane, na půl roku oficializované nadvlády Německa nad EU je nutné si všimnout velmi bedlivě a s mimořádnou ostražitostí.

Připomeňme. Když se 1. ledna 2007 Německo (s kancléřkou Merkelovou v čele) ujímalo předsednictví, fanatičtí eurofederalisté vkládali v tento okamžik všechny své naděje. Deprivování (pro ně zdrcujícími) výsledky referend v Nizozemí a Francii o tzv. evropské ústavě, doufali, že Německo najde cestu, jak vizi evropského superstátu vrátit do hry. Nemýlili se. Merkelová, s hospodářskou a politickou silou Německa v zádech, spustila proces, ve kterém se podařilo obejít a ignorovat vůli francouzských a nizozemských voličů. Na jeho konci byl podpis tzv. Lisabonské smlouvy (fakticky jen v drobnostech pozměněné původní smlouvy o evropské ústavě). Česká reprezentace v čele s premiérem Topolánkem, ostatně jako všechny další politické reprezentace zemí EU včetně Francie a Nizozemí, tuto zlomovou smlouvu podepsaly. Tehdejší prezident Klaus byl poslední evropskou politickou osobností, která podpisu (a ratifikaci) vzdorovala. Opuštěn v zahraničí i doma, dlouho odolával. Vyjednáním významných ústupků ve prospěch České republiky nakonec – jako poslední a fakticky v bezvýchodné pozici – Lisabonskou smlouvu podepsal. To, že česká politika neuměla a nechtěla výsledků jeho postoje využít, je jiným příběhem o nás samotných.

„Příběh“ Lisabonské smlouvy jako výsledku německého předsednictví v roce 2007 je nutné připomenout jako učebnicový příklad reality, v níž Německo mělo tehdy a má i dnes sílu vnutit zbytku EU svoji vůli.

Není třeba detailně analyzovat program a plán německé politiky na budoucích šest měsíců. Na to se stačí podívat na upravený pracovní plán Evropské komise a dlouhodobě sledovat vnitřní německou politiku. Vcelku přesně pak usoudíme, že Merkelové „program pro silnější Evropu“ bude obrazem německé vnitřní politiky opírajícím se o dávno vyřešenou otázku, zda Evropa bude německá, či Německo evropské (platí to první).

Německá politika pro Evropu bude kopírovat témata domácí vnitřní politiky – bezvýhradný environmentalismus, zelená témata jako uzákonění cílů „klimatické neutrality“ (bez ohledu na katastrofální hospodářské dopady), hodnotově aktivistickou a promigrační politiku. Merkelová „ustaraně“ prosadí franko-německý plán gigantického zadlužení EU a donutí členské státy převzít za takové zadlužení záruky. K tomu všemu bude potřebovat ještě centralizovanější Evropu, k jejímuž dosažení přispěje na podzim plánovaná Konference o budoucnosti Evropy.

To je vcelku známý kontext. Jak je na něj připravena česká politika?

Neexistuje veřejnosti známý poziční dokument české vlády, v němž by objasnila, jak chce (pokud vůbec) čelit „zelené“, „dluhové“ i „centralizační“ ofenzivě německé předsedkyně Evropské komise von der Leyenové a německých úředníkům v čele rozhodujících ředitelství Evropské komise. Ministr zahraničí Petříček se ani nesnaží předstírat, že má nějakou autoritu, takže raději „neexistuje“. Jeho nečinnost prohlubuje dlouhodobou rezignaci české zahraniční politiky na realistickou obhajobu

českých zájmů, čehož šikovně zneužívají všichni ti, kteří se cítí „povolanými“ – například pražský primátor Hřib a někteří starostové městských částí Prahy. Několika českým senátorům v čele s Pavlem Fischerem se podařilo vnutit české veřejnosti představu, že dnes je svoboda Čechů ohrožena v Číně a Rusku – ne v „zeleném“ Bruselu. „Zahraniční politika Senátu“, jak podbízivě prohlásil předseda horní komory Vystrčil, „nebude přepočítávat groše...“. Usilovat totiž o znovuzvolení předsedou horní komory je pro něho aktuálně jistější skrze kritiku Číny, než Bruselu a Berlína. Premiér Babiš se sice mediálně tváří „statečně“, fakticky však Česká republika pod jeho vedením nezaznamenala v EU žádný úspěch.

Když česká domácí politika příliš nadějí nenabízí, může nabídnout společnou pozici proti německé dominanci formát V4? Ani zde není na co se příliš spoléhat. Zvolení slovenské prezidentky Čaputové a premiéra Matoviče urychlilo drolení jednoty tohoto uskupení a učinilo ze Slovenska nejslabší článek této formace. Polsko se po přechodnou dobu zaměstnává vnitřními politickými aktualitami – volbou prezidenta země, nicméně polská zručnost pragmaticky vyjednávat s Bruselem o svých zájmech je zkušenostmi ověřena. Jediným pevným kamenem V4 tak zůstává maďarský premiér Viktor Orbán – a to je málo.

Formu i obsah začínajícího (nebo permanentně probíhajícího?) německého předsednictví umíme s přesností odhadnout. Úspěšně vyjednávat či dokonce Německu vzdorovat, by bylo obtížné vždy, natož v beznadějné situaci, ve které se nachází dnešní česká vládní i opoziční politika. A výhledy, jak se zdá, optimistické nejsou.

Ivo Strejček